

ROT OCH RUT VARFÖR INTE KULT-AVDRAG?

Publicerat i Orkesterjournalen 30 dec 2010

När jag träffar människor och berättar om min vardag som musiker blir jag ibland skrämmd av hur stor okunnigheten om mitt yrke är. Det händer t o m att jag undviker att tala om vad jag arbetar med. Det är dumt, men när jag för femtielfte gången blir avbruten av ett, "Åh vad det låter härligt, jag har också alltid velat sjunga" är det något som tystnar inom mig. Missförstå mig inte, jag tycker denna längtan efter att brista ut i sång är fantastisk. Att sjunga är ju mitt livselixir, min passion, mitt sätt att uttrycka mig.

Lyckan finns i skapandet, mötet med publiken och kreativiteten. Möjligheten att arbeta med det jag älskar. Till jobbet hör dock också alla trådar att hålla i, alla samtal att ringa, alla kontakter som måste skapas - ofta för att övertyga nån krögare om att just min musik kommer fylla deras restaurang, inte med lyssnande, utan främst *öldricken* gäster... Människor vill höra om glamouren runt musiken, se magin. Inte den nedbrytande tröttheten som infinner sig efter att ha dragit runt en hel skivproduktion själv. Utan stöd från varken stad, stat eller näringsliv. För mig och många andra är detta dock en högst påtaglig realitet.

Allt fler av Sveriges musikscener stänger och allt färre av de existerande är villiga att betala för att ha levande musik. Mer vardag än undantag är erbjudandet att spela "på dörren", dvs entréavgiften eller del av den går till musikerna. Detta gäller även etablerade musikställen i Stockholm. Ett annat vanligt scenario är att vi utlämnas till publikens goda vilja genom att låta tiggarratten gå runt i lokalen. Det säger sig självt att man inte går runt på detta.

Det svenska musikundrets framgångar på världens hitlistor älskas att visas upp i media och understödjer tesen att musiker lever livets glada dagar och badar i pengar. I sanning omfattar det ca 2 % av Sveriges musiker. Den motsatta bilden som belyses i media är A-kassans röda siffror. Med det understryks bilden av den icke arbetande musikern som bara lever på staten och borde skaffa ett annat jobb. Sanningen är dock en annan. Jag är en av många som inte toppar Billboardlistan och inte syns i TV varje vecka. Men vi finns, vi överlever, vi hankar oss fram.

Bröllop, föreningsfester och klubbspelningar pågår hela tiden över hela vårt avlånga land. De betalas alltför ofta med skuggpengar! Alla vet, men ingen gör nått! Vår regering har genomfört ROT- och RUT avdrag. Detta för att städa upp i branscher liknande vår där missförhållanden ofta råder och kollektivavtal, försäkringar och trygghet ofta hamnar under bordet. Genom lagliga avdrag har nya marknader och tryggare arbetsförhållanden skapats.

Varför då inte införa ett KULT avdrag. Ett avdrag för levande kultur för privatpersoner och mindre arrangörer. Det är inte lösningen på alla problem, men skulle sätta ljus på hur mycket musik som faktiskt pågår i vårt land, redan idag. Hur viktiga vi musiker faktiskt är! Det skulle ge staten en avsevärd extra inkomst i skatter då "skuggvalutan" blev rumsren. Det skulle ge musiker anständiga löner och minska A-kassan. Det skulle ge oss trygghet i form av möjlighet till pension, försäkringar och legitimitet. Det skulle också ge vanliga människor råd att själva anlita och njuta av levande kultur, vilket i sin tur ger oss fler speltillfällen. Spelande musiker är också bättre musiker. År från år skulle vi ha en post som säger "musik" i statsbudgeten. Sverige behöver kultur. Professionell kultur. Levande kultur! Musikerna behöver chans att få mat på bordet och sova tryggt om natten.

Karina Kampe,
sångerska, låtskrivare, bandleddare, entreprenör, egen företagare, anställd, förtroendevald, coach, lärare, terapeut, arrangör, projektledare, grafisk designer, hemsidessnickrare, bokare, labelägare, producent, event manager, musiker.
Kan du komma på fler?